

Refleksjonsbrev for Luna, oktober 2023

I vårt søkende etter møteplasser og i vår utforskning av hva som er med på å «skape» atelier/atelierkultur har blader vært en sentral del av oktober. I starten var ikke bladene tilgjengelige (bak en ofte lukket dør), så ble de flyttet inn på avdelingen. Plutselig ble bladene en sentral del av hverdagen på avdelingen. Barna kjente på dem, kastet de rundt og hadde de med både i kjøkkenkroken, på stellerrommet og i garderoben. Etter en uke med hva som kan defineres som for mye tid brukt på å koste opp blader endte bladene på samme sted hvor de startet, men med en dør som nå oftest var åpen. Carlsen nevner iderikdom som en faktor for om det fysiske miljøet kan fungere som en tredje pedagog. Kanskje var den første ideen her så basal som å gjøre materialene mye mer tilgjengelige. 80 Med tilgjengelige blader så vi barn som samledes rundt det å samle bladene oppe i bokser og så helle de ut et annet sted. Vi så barn som satt i stillhet og forundredes over tørre blader som nesten falt sammen når de tok på dem. Hva skjedde med de våte myke bladene vi fant ute? Vi har også sett hvordan barna i starten ikke turte å gå oppi baljen (der bladene lå), men da en ansatt gikk oppi og kastet bladene høyt opp i lufta så ble det nesten som en katalysator. Noen smilte, andre lo, og viste med hele kroppen at dette var gøy, at det ville at den voksne skulle fortsette. Etter dette så ble det fler og fler som krabbet opp i baljen, som kastet blader og utforsket bladenes alle muligheter. Det å kaste blader tok barna med seg som en aktivitet ute og møteplassene oppstod med dette både inne og ute.

Blader ute, blader inne og blader overalt. Bladene har blitt med inn og funnet veien både inn i andre leker, de har blitt små instrumenter til å kile med og de har blitt smakt på (eller en bedre måte å uttrykke det på er at barna har spist blader 😊). Her er det gøy å merke seg barnas preferanser av aktivitet og barnas motstand mot voksnes regler. Som det ene barnet som satt oppe i den store rød baljen og spiste blader. Den voksne sa, nei, vi spiser ikke blader, jeg skjønner at det er spennende, men du kan leke med dem, du kan late som om du spiser. Den voksne snur seg rundt og barnet begynner å spise på bladene igjen, og denne «samtalen» fortsatte, den voksne snudde seg og barnet fortsatte å spise. Blader er ikke et ulogisk fokus denne tiden på året, men, det går an å stille spørsmål rundt hvor barnas fokus egentlig har vært denne måneden og om vi har klart å møte det. Vi ser barn

som liker å ta med blader (eller andre ting) i en boks eller liknende og helle det ut et annet sted. Her har vi kanskje ikke vært gode nok til å gjøre rett redskaper i form av bøtter og bokser tilgjengelige. Kanskje veien videre for oss er å møte denne interessen hos barna og å finne både materialer og redskaper som passer bedre enn det for eksempel en stor balje gjør (i hvert fall alene).

Hver gang vi skifter bleier så vil alle barna bli med, er det for å bare være med eller for å få en mulighet til å leke i vasken? Observasjoner kan tyde på alternativ 2. Da er vi tilbake til dette med tilgjengelighet. Hvordan kan vi gjøre vann tilgjengelig uten å bruke halve dagen på å tørke gulv og trøste barn som sklir på det glatte gulvet? Hvordan kan barna få utforske vann uten regler, med frihet til å selve få velge veien?

Det blir nå spennende hvordan veien videre skapes. Bladene har for lengst falt ned, men vannet er like tilgjengelig i dag som det var i går.